

Славутицький ліцей
Самоврядна організація "ГАРТ"

Люблю тебе, Україно!
Твій дух, степи і лани.
Захоплююсь ними я щиро,
Мов зірками у далині.
З вітрами я знову зітхаю,
Все навколо таке чарівне.
Країно, ти ніби частинка раю,
В яку закохалося серце моє!

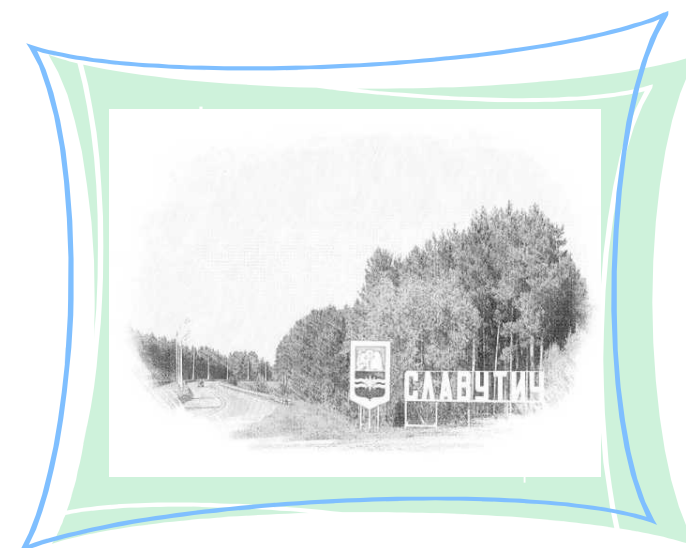
Песцова Ксенія

Адреса: вул. Героїв Дніпра, 6
м. Славутич
Київська обл. 07100

Телефон: 2-17-27, 2-06-77
E-mail: sliceum@ya.ru
www.sliceum.at.ua

**Я – громадянин
України,
я – житель свого
міста!**

Я дуже люблю свій маленький Славутич. Тут я зробила свої перші кроки, вперше побачила світ. Це дуже гарне місто. Не тільки жителі, а й туристи захоплюються нашим Славутичем.

Маленький Славутич відкриває двері у життя молодому поколінню. Діти можуть у певній мірі розкрити в собі нові таланти. Славутич вирощує гідних членів суспільства.

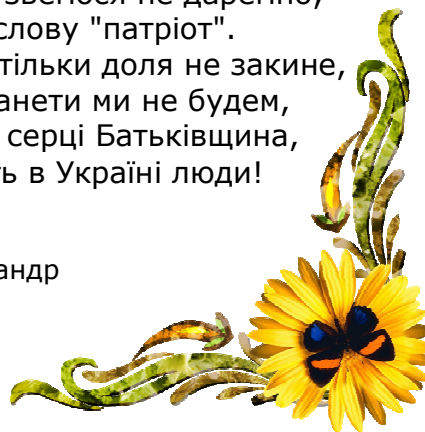
Мені подобається, що моє місто таке маленьке, тому всі знають одне одного. Усі жителі міста щирі та привітні. Йдучи по вулиці, всі радо вітають вас своєю усмішкою. Від такого гарний настрій залишається на весь день.

В Славутичі все таке рідне й до болю знайоме. Кожен сантиметр навіює спогади з дитинства. Тож як можна не любити цей вічний рай дитинства, цю чарівну країну приємних спогадів?

Бабарига Рада

Як ніжно горнеться до матері дитина,
Як риба без води не може, й без повітря пташка,
Так я не можу жить без тебе, Україно,
Укупі - то чудово, а самому важко.
Де щебіт соловейка розіллється,
Де крізь багаття пари молоді стрибають,
Там Україна доброзичливо сміється,
І одне одному всі злагоди бажають.
Коли побачу рідний синьо-жовтий стяг,
Коли далекий час козаччини згадаю,
Ми волю здобули в тяжких роках,
Пишаюся, що Україну маю.
Піду я полем поміж стиглим житом,
Милуюся - очей не відірвати!
Тож Україну неможливо не любити,
Бо люди тут гостинні, і привітні хати!
А ось я вже між вербами густими,
Що над Дніпром завмерли непорушні.
Я посумую трошки поруч з ними,
Та й далі помандрую серед зéмлі дружні.
І на Великдень в гості завітаю
До кожної родини, дарувати щастя.
І благодаті Божої сердечно побажаю,
Обходили щоб Україну біди та напасті.
Як любо споглядати, як приємно,
Що у красивих вишиванках наш народ!
Ми українцями зветься не даремно,
Ціну ми знаєм слову "патріот".
І хоч куди нас тільки доля не кине,
В якій точці планети ми не будем,
Завжди живе у серці Батьківщина,
Завжди чекають в Україні люди!

Леоненко Олександр

Ми — жителі свого міста і ми пишаємося його неповторною красою!

Як можна не любити таке чарівне місто?!

Лотоцька В., Булгака Є.